

تحلیل هفته

اعتلای جنبش کارگری علیه جبهه سرمایه در ایران

صادق کار

ماموران امنیتی به برخی از فعالان کارگری و دست اندرکاران تدارک برگزاری روز جهانی کارگر گفته شد که حق برگزاری مراسم روز کارگر را ندارند. به برخی دیگر نیز گفتند، در کشور هفته کارگر داریم و هر کس که می خواهد می تواند در مراسم هفته کارگر که توسط خانه کارگر برگزار می شود شرکت کند! گفتنی است، که در هفته به اصطلاح کارگر که توسط تشکل های دولتی برگزار می شود، رهبران این تشکل ها معمولا اکثر روزهای هفته را به دید و بازدید، از

و شاکری را به اتهام ساختگی تبلیغ علیه نظام احضار کرد، و شیت امانی یکی از رهبران اتحادیه آزاد کارگران نیز توسط نیروهای امنیتی احضار و مورد بازجویی قرار گرفت.

اتهام "تبلیغ علیه نظام" بهانه‌ای است که دستگاه سرکوب همواره از آن برای بازداشت و مجازات کارگران و سایر آزادی خواهان استفاده می کند.

طی دو هفته گذشته، موجی از تهدید علیه فعالان کارگری توسط نیروهای امنیتی به راه افتاد و

در آستانه روز جهانی کارگر، دستگاه سرکوب تلاش کرد تا با تهدید و بازداشت فعالان کارگری مانع برگزاری آزادانه مراسم روز جهانی کارگر شود.

در همین ارتباط دادگاه انقلاب دزفول طی حکمی علی نجاتی عضو هیئت مدیره سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه را به همراه اشرف رحیم خانی و زینب کشوری، فعال در بخش زنان و عزت جعفری، شاپور رشنو، علی مجد جهانگیری

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۱۱ اردی بهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

قبر خمینی، ملاقات با خامنه‌ای، دیدار با وزیر کار و مسئولان دولتی و مراسمی از این دست می‌گذرانند. و بارها اتفاق افتاده که به دلیل نگرانی از حضور غیر خودی‌ها یا به این تشکل نیز اجازه راهپیمایی داده نشده و یا رهبران این تشکل که همواره از سیاست‌های دولت‌ها و حکومت دفاع کرده‌اند و خودشان بخشی از نظام هستند از ورود کارگرانی که کارت شرکت در مراسم را نداشته‌اند جلوگیری کرده‌اند.

در روز کارگر سال گذشته دولت مجوز راهپیمایی تنها برای خانه کارگر صادر کرد. اما نیروهای انتظامی به مراسمی که توسط سندیکای واحد و در چند شهر دیگر به صورت مستقل برگزار شده بود، یورش بردند و کوشیدند، مانع ادامه مراسم شوند. امسال نیز با وجود ابلاغ حکم جدید وزیر کار مبنی بر رعایت حق تشکل، توسط مدیرکل سازمان‌های کارگری و کارفرمایی در هفته گذشته، معزها با وجود تهدیدهای ماموران امنیتی به غیر از خانه کارگر به تشکل دیگری رسماً اجازه برگزاری راه پیمایی در روز کارگر داده نشد و با تشکل‌های مستقلی که در این روز خواستار برگزاری این مراسم بودند، با برخورد امنیتی پاسخ دادند، در همین ارتباط اخبار منتشر شده حکایت از آن دارد که اعضای سندیکای کارگران شرکت واحد، در روز جهانی کارگر، از ساعت سیزده در پایانه آزادی حضور یافتند و با حمل بنر با مضمون اتحاد، همبستگی و دادخواهی، هم‌چنین راه پیمایی در سطح پایانه این روز را گرامی داشتند. در این روز پکیج‌های تشکلات و خودکار تبلیغاتی خود را نیز در میان کارگران توزیع کردند. و روزنامه "مستقل" که در

صبح و با هماهنگی اتحادیه آزاد کارگران ایران برگزار شد، نیروهای انتظامی مستقر در محل با اعلام این که مجلس تعطیل است، اعلام کردند: اجازه بر پائی مراسم را نخواهند داد، اما کارگران شرکت کننده در مراسم با باز کردن

بنرهایی در رابطه با گرامی داشت روز جهانی کارگر و تصاویر اسماعیل عیدی و بهنام ابراهیم زاده اقدام به آغاز مراسم کردند، که با عکس العمل ماموران برای جمع کردن بنرها و پلاکاردها مواجه شدند. در ادامه این کشمکش و در حالی که کارگران بیشتری به تجمع می پیوستند، نیروهای انتظامی مجبور به پذیرش قرائت قطعنامه از سوی

تجمع کنندگان و سپس پایان مراسم شدند.

بدنبال این توافق که با کشمکش طولانی و ایستادگی کارگران تجمع کننده صورت گرفت، قطعنامه تشکل‌های مستقل کارگری توسط شاپور احسانی راد و ناهید خداجو قرائت شد و مراسم با کف زدن و دادن شعارهای زنده باد اول ماه مه، روز

روز یازده اردیبهشت بخش زیادی از صفحه یک و دو خود را به بررسی مشکلات و مطالبات کارگران شرکت واحد اختصاص داده و هم‌چنین بیانیه سندیکا را نیز چاپ کرده بود در سطح وسیع در بین رانندگان و کارگران در پایانه آزادی، چهار راه نواب و چهار راه ولیعصر توزیع شد.

در پایانه آزادی ماموران انتظامی و امنیتی بسیار تلاش کردند که مانع از راه پیمایی دسته جمعی کارگران گردند. و در انتهای مراسم به دلیل برخورد نامناسب ماموران با کارگران و اقدام شان برای ضبط پکیج شکلات و خودکار تبلیغاتی که همراه اعضا سندیکا بود، هم‌چنین فیلم برداری ماموران از کارگران حاضر در مراسم برای دقایقی برگزاری مراسم با تنش همراه گشت که با درایت کارگران این درگیری کنترل شد و پس از آن ساعت چهارده مراسم در پایانه آزادی خاتمه یافت.

در همین ارتباط اتحادیه آزاد کارگران ایران که برنامه تجمع در مقابل مجلس را سازمان داده بود، اعلام کرد: "در این تجمع که از ساعت ده

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۱۱ اردی بهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

دهند، از آن جمله وعده ایجاد اشتغال، مسکن و بهبود شرایط معیشتی و... در واقع موضوعاتی هستند که تشکل های کارگری نیز به خاطر طلب و طرح آن ها تحت پیگرد قرار گرفته و می گیرند. تداوم سرکوب کارگران و تلاش مقامات حکومتی برای جلوگیری از برگزاری مستقل و آزاد، مراسم روز جهانی کارگر در اوج تبلیغات انتخاباتی، در تضاد با وعده های انتخاباتی کاندیداهای ریاست جمهوری قرار داشت و به همین جهت کارگران آگاه فریب این ترفندها را نمی خورند و دقیقا به همین خاطر است که تداوم سرکوب فعالان کارگری پس از انتخابات فرمایشی ریاست جمهوری نیز هم چنان ادامه خواهد یافت و **تنها خود کارگران هستند که قادر خواهند بود با هم بستگی و سازمان دادن مبارزات خود، این توازون اهریمنی صاحبان سرمایه و دولت شان را به سود خود و جامعه تغییر دهند.**

در آن صورت است که انتخابات آزاد برگزار خواهد شد و شرکت در آن معنی و نتیجه خواهد داشت و همه کسانی که از کاندیدا شدن محروم شده اند، خواهند توانست، در انتخابات شرکت کنند.

دولت های سرمایه داری در ایران به عبث تصور می کنند که گویا می توانند با بگير و ببند فعالان کارگری، عزم و اراده کارگران آگاه برای پیگیری مطالبات شان را در هم بشکنند و روابط میان کار و سرمایه را به دورانی که کارگر محروم از هر حق و حقوقی بود، برگردانند.

هر چند سرکوب نیروهای امنیتی در برخورد با تحرکات مستقل کارگری کاهش نیافته است، اما سازمان گران مبارزات کارگران با تمام محدودیت های موجود هم چنان از هر فرصتی برای احقاق حق کارگران بهره برده و مبارزه خود را پیگیر تر از گذشته ادامه می دهند.

اهمیت کارگران خصوصا در انتخابات پیش رو آن قدر گسترده است که، تعدادی از کاندیداهای ریاست جمهوری که خودشان جزء مسببان اصلی بیکاری، فقر و بی عدالتی و میلیاردهای کشور هستند، در مناظره های انتخاباتی که این روزها برگزار می شود، برای بیکاران و فقرا اشک تمساح می ریزند و مدعی هستند گویا بخاطر ایجاد اشتغال و مبارزه با فقر کاندیدای ریاست جمهوری شده اند و از مردم

می خواهند که به آنها رای بدهند تا بتوانند این معضل ها را از میان بردارند.

بخشی از وعده هایی که کاندیداهای ریاست جمهوری می

کارگر روز ماست - خیابان از آن ماست، در مقابل مجلس پایان گرفت و کارگران شرکت کننده در حالی که در محاصره نیروهای انتظامی بودند اقدام به راهپیمایی به سوی مترو بهارستان و سر دادن شعار کردند و در پایان بار دیگر با ایستادن در مقابل مترو و سر دادن شعارهای مختلف به مراسم خود پایان دادند. اما پس از ورود به مترو، و در حالی که بسیاری از کارگران محل را ترک کرده بودند عده ای از آنان از طریق یکی از عابران متوجه شدند که در مقابل درب مترو درگیری پیش آمده است. بدنبال این وضعیت، این عده به سمت درب مترو حرکت کرده و متوجه شدند ماموران امنیتی اقدام به بازداشت واله زمانی و انتقال وی به کیوسک نیروهای انتظامی مجلس کرده اند. این کارگران در محل کیوسک نسبت به بازداشت واله اعتراض کردند، اما اعتراض آنان به جایی نرسید و نهایتا واله زمانی به داسرای پارک شهر منتقل شد. در این مراسم حضور نیروهای امنیتی و انتظامی چشم گیر بود و آنان در طول مراسم بارها اقدام به گرفتن گوشی های موبایل تجمع کنندگان کردند و اجازه فیلمبرداری و عکاسی به آنان ندادند."

نقش فدراسیون اتحادیه های کارگری در گفتمان اجتماعی - ۸

مقایسه اتحادیه اروپا و جامعه توسعه جنوب آفریقا

مریم نواز - نوامبر ۲۰۰۲

ترجمه: گودرز

۳. شورای همیاری اتحادیه های صنفی جنوب آفریقا (SATUCC)
۳,۱. توسعه تاریخی شورای SATUCC
۳,۱,۱. ساختار عضویت

شورای همیاری اتحادیه های صنفی جنوب آفریقا (Southern African Trade Union Co-ordination Council) در سال ۱۹۸۳ در گابرون پوتسوانا تشکیل شد. این تشکل در آغاز وابسته به سازمان متحد اتحادیه های صنفی آفریقایی OATUU در جنوب آفریقا بود. شورا در ابتدا ۹ فدراسیون ملی اتحادیه های صنفی را دربرمی گرفت که شامل موزامبیک، زیمبابوه، زامبیا، آنگولا، بوتسوانا، نامیبیا، آفریقای جنوبی، سوازیلند و تانزانیا می شد. موضعگیری ایدئولوژیکی سازمان با اختلافات شرق و غرب تعریف می شد، برخی از فدراسیون های عضو شورا با کمونیست های بین الملل و فدراسیون جهانی اتحادیه های صنفی WFTU هم خط بودند و برخی متمایل به غرب و کنفدراسیون اتحادیه های آزاد صنفی ICFTU هم رنگ بودند، و برخی دیگر هم مستقل بودند. بزرگترین فدراسیون های اتحادیه های صنفی آفریقای جنوبی

SACTU و ATUCC در آن زمان از تبعید اداره می شدند. تنها پس از پایان جنگ سرد و استقلال نامیبیا در ۱۹۹۰ و اولین انتخابات آزاد در آفریقای جنوبی در ۱۹۹۴ بود که شورای SATUCC بر اختلافات ایدئولوژیکی میان اعضای خود فائق آمد.

به فقر اتحادیه ای در بوتسوانا SATUCC اعتراض کمیته اجرایی

امروزه مشکلات ناشی از ارتباط برخی اتحادیه ها با احزاب حاکم در کشورشان (بطور مثال در آفریقای جنوبی و نامیبیا) از یک سو و مخالفت شدید برخی دیگر با دولت های حاکم است (مانند زیمبابوه و سوازیلند). مشکل دیگر ناهمگونی سطح توسعه دموکراتیک در کشورهای عضو SADC است که در شکل ساختار سازمانی اتحادیه های صنفی و موضعگیری ناهمگون شان در مقابل قدرت حاکم خود را نشان می دهد. این شرایط همچنین باعث دشواری در فرموله کردن مواضع مشترک در قبال مسایل منطقه ای و ارائه یک استراتژی همگون و جبهه متحد در مقابل جهان خارج می گردد.

۱۳ فدراسیون اتحادیه های صنفی ملی و فرامنطقه ای در SATUCC تجمع یافته و متحد شده اند. بجز آفریقای جنوبی که با دو فدراسیون COSATU و NACTU نمایندگی می شود بقیه کشورها هر کدام با یک فدراسیون ملی نمایندگی می شوند.

SATUCC از حضور برخی مراکز ملی، اگر در آن کشورها بیش از یک مرکز وجود داشته باشد، مانند لسوتو، جلوگیری می نماید. بجز در جمهوری دموکراتیک کنگو و سیشل که در سال ۱۹۹۷ به SADC پیوستند، همه کشورهای عضو SADC حداقل یک شورای صنفی دارند که در SATUCC عضویت یافته اند.

اتحادیه های صنفی در بخش های حرفه ای مختلف که بطور منطقه ای سازمان یافته اند- دبیرخانه های بین المللی- هم در SATUCC نمایندگی نمی شوند ولی از سال ۱۹۹۵ به این سو با کنفدراسیون ارتباط دارند. از سال ۱۹۹۷ همکاری های نزدیکی بین SATUCC و دبیرخانه های بین المللی مجمع های سالانه بحث و گفتگو تشکیل شده است.

از بابت تراکم عضویت در مناطق SADC، در سطح ملی بطور متوسط ۴۲٪ کارگران در اتحادیه های رسمی حرفه ای عضویت داشته اند (بیش از بریتانیا، آلمان و ایتالیا). اما از آنجائی که فقط ۲۵٪ جمعیت قادر به کار در جنوب افریقا رسماً به کار اشتغال دارند، نمایندگی واقعی در اتحادیه ها به رقم ۱۴٪ کاهش می یابد و روند عضویت رو به کاهش است. در ضمن چون SATUCC تمام اتحادیه های صنفی را در تمام کشورهای محدوده SADC شامل نمی شود، تراکم عضویت و نمایندگی از تمام نیروی فعال اقتصادی باز هم کمتر و در سال ۱۹۹۸ حدود ۶٪ خواهد بود. در نتیجه دیده می شود که نقش SATUCC در کل مذاکرات منطقه ای کار بسیار محدود و جزئی است.

حوادث کار

ادامه حوادث کار به بهای به یغما رفتن زندگی کارگران

بهرور فدانی

ساختمان سازی اتفاق افتاده، در مقایسه با سال ۱۳۹۴ طبق آمار منتشر شده، میزان حوادث کار در چند استان (تهران، خراسان رضوی، اصفهان و فارس) یک تا سه درصد افزایش داشته است و در پاره ای از استان ها، شاهد کاهش آمار بوده ایم که در مجموع حوادث کار در کل کشور ۱/۳ درصد افزایش را نشان می دهد.

این آمار با توجه به این که بخش عمده کارگران، کارگاه های کوچک و ساختمانی که کارگران آن دارای قرارداد قانونی نیستند و یا اتباع خارجی بدون اجازه اقامت و کارگران کمتر از پانزده سال هستند قابل توجه است چرا که معمولاً در

ایمینی کار در سال گذشته کماکان قربانی گرفت و چشم اندازی در بهبود این اوضاع متصور نیست. در بخش های مختلف صنعتی، ساختمانی و خدماتی، به طور روزمره با حوادث کار مواجه بودیم. براساس آمار روابط عمومی سازمان پزشکی قانونی کشور که بصورت فصلی اعلام می شود، در سال ۱۳۹۵ بیش از ۳۰ هزار حوادث کار منجر به زخمی و کشته شدن کارگران ثبت شده است، که حدود هزار و ۴۰۰ مورد منجر به مرگ گزارش شده و بیش از ۲۸ هزار تن در این حوادث زخمی شده اند که اشاره ای به میزان صدمات وارده نشده است. طبق روال سال های قبلی بیش از ۶۰ درصد حوادث کار در بخش

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۱۱ اردی بهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

چشم برهم زدن دود شد و به هوا رفت و هزاران زن و مرد کارگر در این شرایط نابسامان، کار خود را از دست دادند و با آینده ای نامعلوم به خیل بیکاران پیوستند. چشم برهم زدن دود شد و به هوا رفت و هزاران زن و مرد کارگر در این شرایط نابسامان، کار خود را از دست دادند و با آینده ای نامعلوم به خیل بیکاران پیوستند.

فرو ریختن پلاسکو، ریزش صد باره برج عاج رژیم بود که با تبلیغات همه جانبه دستگاه‌های ریز و درشتش می‌خواهد موفقیت نداشته را در بوق و کرنا کنند.

پس از حادثه طبق معمول همیشگی همه مقامات نظام، رهبر، رئیس جمهور، وزیران، مسئولان شهرداری، نمایندگان مجلس، امامان جمعه، فرماندهان نظامی، امنیتی و... به خوش زبانی نشستند و ضمن درخواست تحقیق علت حادثه خواهان رسیدگی به آسیب دیدگان و بازماندگان شدن، همه مقامات مسئول گناه را به گردن دیگری انداختند و آنان را متهم به کم کاری و بی توجهی کردند، وزیر کار و امور اجتماعی، شهرداری را مقصر معرفی کرد، شهرداری کوتاهی مالک آنرا (بنیاد مستضعفان) علت فاجعه معرفی کرد و مالک، شرکت بازرسی ایمنی و شرکت های بیمه را، طبق معمول همیشگی کسی مسئولیت به عهده نگرفت، هیچکس از آنان اشاره ای نکردند که گذشته از مشکلات ساختمان پلاسکو، بخش عمده بودجه محدودی هم که به بهینه سازی تجهیزات آتش نشانی اختصاص یافته تامین نشده است، این در حالیست که صدها بنیاد و سازمان تبلیغاتی رژیم صدها برابر بودجه دارند و در کمترین مدت هم تامین می شوند. مقامات مربوطه پس از چند ماه تحقیق! چند کارگر که جهت گرم کردن خودشان از هیتر برقی استفاده کرده بودند را مقصر اصلی معرفی و به چند ماه بحث بین ارگان های خودی پایان دادند. بازماندگان و کارگران آتش نشان در داغ عزیزان از دست داده و حسرت تامین تجهیزات مورد نیاز برای مقابله با موارد مشابه مانده اند.

به قول معروف مشمت نمونه خروا است، سالیانه شاهد صدها نمونه پلاسکو هستیم و چشم اندازی جهت تامین حفاظت، سلامت و بهداشت کارگران در محیط کار وجود ندارد. روند موجود می طلبد که این مورد به خواست های محوری دیگر کارگران افزوده گردد و در هر موقعیت با اتکا به اتحاد کارگران تامین آن را مطالبه کنیم.

چنین مواردی آمار حوادث کار گزارش و ثبت نمی شود، هم چنین در گزارش روابط عمومی پزشکی قانون از قربانیان آلودگی محیط کار که طبق قوانین وزارت کار جزو حوادث کار محسوب می شوند و به طور چندین برابر گزارش اعلام شده قربانی می گیرد، آماری مطرح نشده و جای آن خالیست، بنابراین چنین آماري چندان کامل و قابل اتکا نیست.

وقتی نکات ذکر شده را کنار هم می گذاریم به عمق فاجعه پی می بریم که حوادث کار نیز در کنار دیگر مشکلات کارگران، بیکاری، قراردادهای موقت، پایین بودن دستمزد، قراردادهای سفید امضاء، شمول قانون کار نبودن، عدم برخورداری از حق بیمه درمانی، پرداخت نشدن به موقع حقوق ماهیانه، نبود تامین امنیت شغلی و ده ها مورد دیگر به معضلی خانمان برانداز تبدیل شده که در میان انبوه مشکلات کمتر خود را نشان می دهد و جایش فقط در میان آمار نهادها و کارشناسان خودش را نشان می دهد. روند چند دهه اخیر جنبش کارگری کشور را آن چنان در چنبره مشکلات گرفتار کرده که اعتراضات کارگری علی رغم بالا بردن هزینه آن که با زندان، شلاق، اخراج و... همراه شده، روزمره درگیر مطالبات اولیه مثل حق کار، قانون کار مناسب با وضعیت کارگران، تلاش جهت حفظ موارد حمایتی قانون کار و حق تشکل مستقل کارگری شده است و شرایط تحمیل شده امکان پرداختن به خواست تامین حفاظت، سلامت و بهداشت محیط کار را از کارگران گرفته است.

حادثه آتش سوزی سال گذشته ساختمان پلاسگو سمبل بی کفایتی حاکمان و گواهی بر عدم شرایط امن محیط کار بود. با یک آتش سوزی ساده شروع شد در صورت دسترسی به تجهیزات اطفاع حریق و تخصص لازم خیلی ساده قابل کنترل بود، اما در کمترین زمان ممکن به فاجعه انجامید، در این میان کارگران آتش نشانی با کمترین امکانات فنی لازم با گذشتن از جانشان به مقابله نا برابر با آتش پرداختند، صد افسوس، دهها آتش نشان گوهر گرانبدر زندگی را زیر آوار گداخته جا گذاشتند، صدها نفر سرمایه یک عمر کار و تلاششان بر

۲۷ آوریل فصلی نو در مبارزه سندیکایی اسپانیا

، اعتصاب های طولانی بود. و در آن روز " کمیسیون های کارگری" در شرایطی متفاوت از گذشته و با خصلتی طبقاتی و با مشخصات یک سندیکای طراز نوین پا به عرصه وجود گذاشت.

در این روز دوست دارم از آن های که در این راه سخت و دشوار به خاک افتادند یاد کنم، نه به خاطر شعله ور کردن کینه ها و نه ابراز شکایتها (طبقه کارگر سخاوتمند است) بلکه می خواهم نشان دهم اگر اکنون در جامعه مسامحه وجود دارد و اگر آزادی کامل سندیکایی در جامعه زاده شده است، این ها دست آوردهایی سخت دشوار بوده اند.

اکنون وقتی از بلندای چهل سال به آن روزها نگاه می کنیم به نقش بی بدیل سندیکاهای کارگری در دوران گذار از دیکتاتوری به دمکراسی بیش از هر زمان پی می بریم. شایسته یادآوری است، هم چنان که **مارسلینو کاماچو در آن روز تاریخی اشاره کرد: اگر اکنون آزاد فعالیت می کنیم، بخاطر آن**

مارسلینو کاماچو بنیان گذار بزرگترین تشکیلات سندیکایی اسپانیا " **کمیسیون های کارگری**" یک روز بعد از قانونی شدن فعالیت های سندیکایی در ۲۷ آوریل ۱۹۷۷ در یک گردهمایی تاریخی سخنان خود را با جمله زیر آغاز کرد: " حالا ما قانونی فعالیت می کنیم" در واقع این جمله بیان چهل سال کار و پیکار طبقه کارگر، فداکاری های بسیار، سال های طولانی زندان، اخراج های پیوسته

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

خواستند از برقراری آزادی جلوگیری کنند. البته آن‌ها موفق نشدند و " کمیسیون های کارگری " نقشی تعیین کننده در عقیم گذاشتن تلاشهایی نیروهای ارتجاع داشت، اگر چه برای آن بهایی بسیار سنگین را پرداخت کرد. نیروهای فاشیست و طرفدار ادامه رژیم دیکتاتوری تنها چند ماه قبل از قانونی شدن فعالیت های سندیکایی پنج تن از وکلای مدافع حقوق کارگران را که تماما عضو " کمیسیون های کارگری " بودند بقتل رساندند.

در آن سال ها، " کمیسیونهای کارگری " سعی می کرد تا در جبهه های مختلف حضور فعال خود را حفظ کند، زنده نگاه داشتن اعتراضات خیابانی و پیش بردن مذاکرات و فعالیت های سیاسی، برای آن که قانونی شدن فعالیت های سندیکایی به یک واقعیت تبدیل شود. آن چنان که **نیکلاس سارتوریوس** از رهبران حزب کمونیست می گفت: **قانونی شدن فعالیت سندیکایی به معنای آزادی آن نیست، ولی دست آورد بزرگی است برای رسیدن به آن.** مطمئنا هیچ حقی را بما بطور رایگان نخواهند داد، **باید هم چنان به اصرارمان ادامه دهیم و با نیرومندی و هوشیاری مذاکره کنیم،** البته اینبار در مذاکرات بصورت قانونی شرکت می کنیم.

در آوریل سال ۱۹۷۷ که " کمیسیونهای کارگری " قانونی شد ۲۵۰ هزار عضو داشت و تلاش داشت که هر چه زودتر کنگره اش را برگزار کند، و بالاخره در ماه جون ۱۹۷۸ اولین کنگره اش را با نیم میلیون کارگر که در صفوفش ثبت نام کرده بودند برگزار کرد. روند امور هیچ گاه ساده نبود و نیستند ولی امروز توانسته ایم با یک میلیون کارگر که در پرداختهای ماهیانه شان به روز هستند بزرگترین سندیکای کارگری اسپانیا باشیم.

در برگزاری اولین مراسم ماه می بعد از قانونی شدن فعالیت های سندیکایی شرکت کنندگان بشدت مورد تهاجم و سرکوب نیروهای انتظامی قرار گرفتند و تعداد زیادی دستگیر شدند. نیروهای بازمانده از فرانکیسم بشدت در برابر آمدن نسیم آزادی ها مقاومت می کردند، واقعیت آن بود که چهل سال دیکتاتوری با امضاء تعدادی اسناد به پایان نمی رسیدند، خاصه در اعماق تاریخ نیروهای بازمانده از دوران دیکتاتوری، مانند نیروهای نظامی، کلیسا، انحصارات اقتصادی و نیروهای پلیس و این امر بیشتر از هر زمان از نیروهای مترقی و نیروهای وابسته به طبقه کارگر انتظار هوشیاری،

است که مبارزه کردیم و حق قانونی شدن مان را به چنگ آوردیم، کسی این حق را بما رایگان نداد.

" کمیسیون های کارگری " در ۲۷ آوریل سال ۱۹۷۷ بعنوان یک تشکل سندیکایی موجودیت قانونی یافت و یک سال بعد اولین کنگره اش را برگزار کرد. در آن شرایط سیاسی اجتماعی خاص، تعیین خط مشی سندیکایی که اسباب تقویت دموکراسی تازه پا گرفته باشد و دست یابی به یک دموکراسی فراگیر بدون خارج گذاشتن هیچکس و در همان حال دفاع از حقوق زحمتکشان و دست یابی به اهداف از پیش مشخص شده، نهایت هوشیاری در تئوری و پراتیک را طلب می کرد. **ما تلاش داشتیم تا نشان دهیم که ایجاد اشتغال مهمترین اهرم توافق اجتماعی است.**

دوران، دوران تغییرات عظیم سیاسی- اجتماعی در کشوری با تشنجات عمیق سیاسی بود. گروهایی وابسته به رژیم دیکتاتوری فرانکو سخت جانی می کردند، نمی خواستند امتیازهایی اقتصادی- اجتماعی شان را از دست بدهند، آنها به هر قیمت می

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۱۱ اردی بهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

مبارزاتی اش را رها نکرد: مبارزه برای تنظیم دستمزدها، ایجاد اشتغال، تضمین پرداخت بازنشستگی ها، بیمه های اجتماعی، و به موازات آن هم چنین، تاکید بر هویت سیاسی- اجتماع خود و تعهد همه جانبه به دموکراسی، تعهدی که بعد از چهل سال همچنان به آن وفا دار است.

زنده نگاه داشتن اعتراضات خیابانی و بکار گرفتن تاکتیک های مبارزات دموکراتیک را داشت. " کمیسیون های کارگری " در طول این سال ها هیچ گاه شالوده های

از جهان کار

اهمیت روز کارگر ، اتحادیه ها و آینده دموکراسی امریکائی

جیم میلر

رسانه آزاد سان دیگو

سپتامبر ۲۰۱۴

در خلال سال گذشته با نمایش فیلم مستند و دیدنی رابرت رایچه به نام "نابرابری برای همه" و انتشار کتاب پایه ای توماس پیکتی اقتصاددان به نام "سرمایه داری در قرن بیستم"، موضوع نابرابری اقتصادی قدری بیشتر مورد توجه رسانه ها قرار گرفت. تصویری که این دو اثر از نابرابری به دست می دهند، تصویر ترسآوری است و در این مدت آمار و ارقام در این باره همچنان گویای این تصویر بوده اند.

مثلاً چند هفته پیش تحقیق بنیاد راسل سایج آشکار کرد که ثروت یک خانوار متوسط امریکائی از سال ۱۹۸۴ تا کنون حدود ۲۰ درصد سقوط کرده است. بنا بر تحقیق دیگری، دستمزدهای بخش خصوصی، اگر بر پایه قدرت خرید اندازه گذاری شوند، از سال ۱۹۷۲ تا کنون ۲/۱۶ درصد کاهش یافته اند. به دنبال این اخبار گزارش اداره آمار امریکا هم انتشار یافت که نشان می داد ثروت یک خانوار متوسط امریکائی در فاصله ۲۰۰۵ تا ۲۰۱۱ حدود ۳۵ درصد کاهش یافته است.

بنابراین در حالی که چند ساله گذشته به نحوی باورنکردنی سالهای پربرکتی برای لایه نازک فوق مرفه ها بوده اند، بیشترین ما برای آن که سرپا بمانیم یا حتی بیشتر از این از دست ندهیم، تقلا می کرده ایم. حتی برخی از اقتصاددانان این پدیده را یک "امر عادی جدید" می نامند.

سازمان یافته است. اگرچه وحشت انگیز است، اما درصد کنونی عضویت کارگران امریکائی در اتحادیه ها، که به ۱۲ درصد افت کرده و همچنان سیر نزولی دارد، ممکن است فقط شروعی باشد از یک مسابقه قهقرائی در هر دو جبهه اقتصادی و سیاسی؛ مگر آن که ما جلوی این روند را سد کنیم.

در حالی که از ویسکونسین تا اپلینویز، از جمله در تصمیماتی چون رای دادگاه عالی هاریس و کوئین *Harris v Quinn*، تهاجم علیه کار جریان دارد و کوششهای آشکار هر دو حزب دموکرات و جمهوریخواه برای در هم شکستن جنبش اتحادیه ای در تمام عرصه ها ادامه دارند، صدای امریکائی متوسط در موضوعات اقتصادی و سیاسی در هیاهوی "پول هنگفت" خفه شده است.

حقیقت غم انگیز این است که رجعت ما به آینده از بسیاری جهات بازگشتی است به دوران طلائی که در آن بارونهای غارتگر در یک سو و عموم دیگران در سوئی دیگر قرار داشتند.

بنابراین بسیاری از مبارزات احزاب سیاسی ما، هر قدر هم که جدی به نظر برسند، می توانند جنگ زرگری بین آنچه نوام چامسکی "دو بال حزب کسب و کار" می نامد، توصیف شوند. بنابراین تعجبی نیست اگر تحقیقات اخیر به این نتیجه رسیده اند که مردم عادی در دموکراسی ما تقریباً جائی ندارند.

به واقع هم، جنان که جان لایت گزارش داده است؛ "در امریکای امروز، نقطه نظر مردمی که رای می دهند، تقریباً فاقد معناست؛ افراد ثروتمند و گروه های منفعتی ویژه ای که مورد حمایت سرمایه اند، تقریباً بالتامه مسئول موضعی اند که سیاستمداران ما در این یا آن مورد اخذ می کنند. این ماحصل تحقیق جدیدی است که

چنان که داگ هنوود در معرفی اش از کتاب پیکتی متذکر می شود: "پیام مرکزی این کتاب قطور و بسیار مهم می تواند در چند جمله خلاصه شود: ثروت در اقتصادهای سرمایه داری، اگر به حال خود گذاشته شود، تمایلی اجتناب ناپذیر به تراکم بیشتر و بیشتر دارد. هیچ مکانیسم "طبیعی" و ذاتی در درون این نظام اقتصادی برای - تغییر جهت جای خود - حتی برای مهار این گرایش، وجود ندارد. تنها بحرانهایی از قبیل جنگ و رکود، یا مداخلات سیاسی مثل مالیات بندی (که البته برای فرادستان حکم بحران را دارد)، می تواند این گرایش را مهار کند. پیکتی به اتکای دوقرن داده، این نکته را اثبات کرده است."

یک نقشه عمل، که اخیراً برای سازمان همکاریهای اقتصادی و توسعه تهیه شده است، بسیاری از نکات پیشگفته را در خود منعکس کرده است. مشخصاً این نقشه تصریح می کند که "اقتصادهای بازار در جهان ما، با تمام نابرابریها و تفاوتهای عمیق شان، دستکم در یک مورد اشتراک دارند: آنها فاقد مکانیسمی خودکار برای تصحیح خودشان اند." در جای دیگری می نویسد: "نابرابری عمیق موجود موجب فشار اجتماعی دائم التزایدی در سمت عدم تعادل و نابرابری بیشتر است، اما ... مردمانی که در درون این اقتصادها عمل می کنند، قادر به تصحیح آنها نیز هستند."

یگانه مکانیسم سیاسی که کارگران [امریکائی] برای مواجهه با این مسئله در اختیار دارند، جنبش کارگری است. از همین رو نیز است که کارگران باید نسبت به سرنوشت خود حساس باشند، خواه عضو اتحادیه ای باشند و خواه نباشند.

اتحادیه ها همیشه قادر به انجام همه کار برای اعضای شان نیستند، اما به عنوان آن بخش از آخرین دوازده درصدی از کارگران که هنوز مشمول قراردادهای جمعی می شوند، کارگران عضو اتحادیه ها، بهتر از هر بخش دیگری قادر بوده اند وضع را بهبود بخشند یا دستکم مانع از وخامت بیشتر آن گردند. بنابراین بقاء و احیاء جنبش کارگری امریکا و نیز بعضی دیگر از جنبشهای همراستا برای تحقق عدالت اقتصادی آخرین و بهترین امیدها برای تحقق "رؤیای امریکائی" است.

چنان که رابرت رایچه در "نابرابری برای همه" به وضوح متذکر می شود، اتحادیه ها یکی از ابزارهای مهم برای بنای آن چیزی است که "طبقه متوسط امریکائی" نامیده می شود. این واقعیت دارد زیرا اتحادیه ها اولاً از ظرفیت شان برای عقد قراردادهای جمعی جهت آینده اقتصادی بهتری برای اعضای شان بهره می گیرند و ثانیاً از قابلیت شان برای اثربخشی بر سیاست موجب طنین صدای واقعی کارگران در سیستم می گردند.

پیامد این وضع این بوده که امریکائی متوسط توانسته است از طریق استقرار سیاستهای حمایتی مختلفی مانند حمایت از بازماندگان جنگ، تأمین اجتماعی، دسترسی قابل پرداخت به آموزش عالی یا این و آن سیاست کلیدی دیگر، موجب گردد نظام موجود برای او نیز کارکرد داشته باشد. رایچه این کیفیت را "افشرد بزرگ" می نامد. او به سالهای میانی قرن بیستم اشاره دارد؛ زمانی که نابرابری کاهش یافت و استانداردهای زندگی برای کارگران امریکائی به نحو محسوسی بهبود یافتند.

با نزول فوق العاده غلظت اتحادیه ای (نسبت کارگران عضو اتحادیه به کل کارگران یک واحد یا بخش) در خلال ۳۰ سال گذشته، نابرابری به سطح بی سابقه ای رسیده، قدرت سیاسی کارگران به شدت تنزل یافته و تهاجم تازه ای علیه بسیاری از حقوق کار - که ما آنها را حقوقی بدیهی می پنداشتیم -

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۱۱ اردی بهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

توسط کارترین گیلنس از دانشگاه پرینستون و بنیامین پیچ از دانشگاه نورث وسترن انجام شده است."

بنابراین اگر شما می خواهید برای رسیدگی به فوریتترین مسئله امروز به سلطه پول هنگفت در نظام سیاسی ما پایان دهید، باید توجه ویژه ای به جنبش کارگری داشته باشید. در واقع ترقیخواهانی که از کار به عنوان بخشی از "مسئله" غفلت می کنند، نقش حیاتی آن را به عنوان یگانه جوهر غیرتجاری در نظام ما، که حتی قادر به رقابت با ماشین شرکتی است، نادیده می گیرند.

این نکته به این معنا نیست که جنبش کارگری بی عیب و نقص است یا برای رسیدن به ائتلاف با دیگر جنبشها نیازی به انجام هیچ کاری ندارد؛ بلکه به این معناست که یک جنبش تقویت یافته کارگری، با پایه وسیع و پذیرای تمام تنوع امریکای امروز و با عنایت به واقعیتهای محلی، ملی و بین المللی، یگانه امید ما برای دموکراسی جامعی است که چشمی برای دیدن مهمترین مسائل ما خواهد داشت.

یک جنبش نوین کارگری که حامی مبانی اساسی اتحادیه گرائی عدالت محور باشد، که برایش "خسران به یکی، خسران به همه" باشد، که منافع تمام کارگران را در پیوند تفکیک ناپذیر درک کند (خواه ما بپسندیم یا نه)، پاسخ وضع کنونی است. جنبشی که باید بتواند مسئله نابرابری اقتصادی، تغییرات اقلیمی، حقوق مهاجران، مالیات گزاری عادلانه، آموزش و انواع حقوق اجتماعی را که در جریان واقعه فرگوسن مطرح شدند، بخواهد و پیگیری کند، و از کار دشوار گفتگو با آنانی که می توانند متحد ما باشند، برآید.

در غیر این صورت رانده شدن به سوی اولیگارشی که پیکتی و دیگران هشدار می دهند، بی کم و کاست و با تمام پیامدهای نامطبوع اش - که زاده اجتناب ناپذیر یک جامعه نابرابر اند - ادامه خواهد یافت. از چنین نتیجه ای نه فقط اتحادیه ها بلکه تقریباً تمام ما آسیب خواهیم دید.

حتی فقط یک جنبش اجتماعی واقعی مبتنی بر اصول پایه ای برابری می تواند به مسائل بزرگ امروزی ما بپردازد. جنبش کارگری باید به عنوان جنبش "انسانهای درون اقتصاد" برای تصحیح نابرابری مفرط برآید و دست تمام آنانی را که آماده اقدام مشترک با آن اند، بفشرد.

چه بپسندیم چه نپسندیم، آینده جنبش کار (طبعاً به صورت بازسازی شده) در پیوند مستقیم با سلامت و دوام دموکراسی در نظام ماست.

خاطره ای از روز جهانی کارگر در ایران

تهران - خیابان کارگر، پارک لاله - میدان آب نما
گزارش ارسالی برای نشریه دانشجویی بذر (۱۱ اردیبهشت ۱۳۸۸)

چند دقیقه که سعی کردم مکانی را برای نشستن پیدا کنم، چهره های آشنای بسیاری را دیدم. فعالین کارگری، دانشجویی، زنان و افراد دیگری که نمی شناختم، اما کاملاً مشخص بود که برای مراسم آمده بودند. همه وقتی یکدیگر را می دیدند شروع به خوش و بش می کردند. بالاخره بعد از دقایقی و حدوداً ساعت ۵:۱۵ دقیقه در گوشه ای که عده ای از فعالان جمع شده بودند، ناگهان ۲ ماشین گشت ارشاد که تقریباً دو برابر

زند. شاید بتوان گفت که به ازای هر یک نفر حداقل ۵ نفر لباس شخصی و پلیس ایستاده بودند. ماشین های گشت ارشاد به تعداد خیلی زیاد دور میدان مدام در حال گشت زنی بودند. مردم عادی از این همه ماشین ارشاد آن هم در پارک متعجب شده بودند. دور پارک یعنی در محوطه بیرون هم از سمت بلوار کشاورز و هم از سمت خیابان کارگر هم پر از نیروهای لباس شخصی، قبل از ساعت ۵ ساعت شروع مراسم، در پارک بودم. بعد از

امروز اول ماه مه است، روز جهانی کارگر، روز کسانی که قرار است نوع بشر را از هر گونه استثمار رهایی ببخشند. از چند روز قبل بنا بر اخباری که در سایتهای مختلف برای برگزاری مراسم روز کارگر از طرف فعالین مختلف کارگری درج شده بود به پارک لاله رفتم. تا به حال پارک لاله را آنقدر شلوغ ندیده بودم. هم جمعیت مردم و هم جمعیت نیروهای امنیتی. در دور میدان آب نما جمعیتی نزدیک به آهزار تن به صورت پراکنده قدم می

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

خود جلب کرد. چون او را به روی زمین می کشیدند و روسربیش کاملاً از سرش افتاده بود. آنها نمی خواستند مردم بفهمند که چرا امروز اینجا شلوع شده به همین خاطر هر تپ آدمی را دستگیر می کردند تا فردا به اسم ارازل و اوباش، مزاحم نوامیس مردم و بی حجاب همه جا جار بزنند. از تعداد دستگیر شدگان آمار دقیقی ندارم اما دو ماشین گشت ارشاد کاملاً پر شده بود. گوشه گوشه میدان غلغله بود. پسر جوانی هم که معلوم بود در درگیری لباسش را از تنش خارج کرده بودند و تمام بدنش جای ضربه های باتوم بود در حال فرار بود. در گوشه ای دیگر فریاد می زدند و دستگیر می شدند. حتی در قسمتی از میدان که يك خانواده نشسته بودند و ظاهراً از آنها خواسته بودند که از آنجا بروند و با اعتراض مادر خانواده که زن مسنی بود روبرو شده بودند به زور و با تهدید می خواستند او را که همراه با همسر و بچه هایش بود با خود ببرند، بدون هیچ دلیل و توجیهی. باران شدیدی شروع با باریدن کرد که باعث شد مردم عادی سریع متفرق شوند. همه این اتفاقات در ۱۵-۲۰ دقیقه اتفاق افتاد. اول ماه مه امسال که در يك روز تعطیل و یه شکل کاملاً مستقل برگزار شد، اگر چه حتی فرصت سخنرانی و بیانیه و شعار نداشت اما درحضور مردم بود و این مساله خیلی مهم بود.

کشیدند و کشان کشان در همان حالت بیهوشی به درون ماشین بردند. آنقدر مامور و لباس شخصی پر بود که به هر طرف نگاه می کردی فقط آنها دیده می شدند. یکی از آنها در جایی که ما و چند خانواده دیگر ایستاده بودند، اسپری فلفل زدند و صدای چند جوان که فریاد می زدند سوختم و چشمانشان را گرفته بودند به هوا رفت. البته در میان آنها چند زن چادری هم بودند که آنها هم از این عمل هم قطارشان در امان نماندند. چرا که بعداً آنها در جمع پلیس ها دیدم. بقیه مدام مردم را وادار می کردند که دور شوید و اینجا نایستید. دختر و پسر جوانی که با هم بودند و پسر جوان در حال گرفتن عکس با موبایلش بود را هم با توهین و کتک دستگیر کردند. عکاس جوانی هم که معلوم بود از خود آنهاست به سمت افراد حاضر می رفت و روی چهره شان زوم می کرد و عکس می گرفت. در این میان دختر جوانی که معلوم بود برای ورزش آمده بود چون با بلوز و شلوار ورزشی بود توجه همه را به

ظرفیتش مامور زن و مرد سوار آن شده بودند به بیرون ریختند و به سمتی که فعالین در حال گفت و گو با هم بودند، رفتند و به وحشیانه ترین شکل ممکن شروع به کتک زدن آن ها کردند و همان آن ۳-۴ تن را دستگیر و به زور وارد ماشین کردند. مردم عادی داخل پارک وحشت زده شده بودند. یکی می گفت باز اینا چه مرگشون شده. باتوم های برقی بر سر و صورت افراد کوبیده می شد. هر کس که کوچکترین حرفی می زد و یا مقاومتی می کرد، کتک می خورد و به زور سوار ماشین می کردند. در این میان فریاد زنده باد جنبش کارگری از سوی یکی از فعالین به آسمان بلند شد. که در عرض چند ثانیه به زور سوار دستگیر و بازداشت شد. در این میان جوانی را که قصد فرار داشت و دوستش اعتراض می کرد، که ولش کنید، توسط چند تا از پلیس ها دستگیر شد و آن قدر او را زدند که به حالت بیهوش در آمد و بعد لباسش را از تنش در آوردند و آن را به روی صورتش

به وحشیانه ترین شکل ممکن شروع به کتک زدن آن ها کردند و همان آن ۳-۴ تن را دستگیر و به زور وارد ماشین کردند

بیانیه سه تشکل مستقل در رابطه با روز جهانی کارگر

چنین وضعیتی قابل تحمل نخواهد بود

به نقل از سایت سندیکای شرکت واحد

گرامی باد اول ماه مه، روز جهانی کارگر!

اول ماه مه، روز جهانی کارگر روز اتحاد و همبستگی بین المللی کارگران در سرتاسر دنیا را در شرایطی گرامی می داریم که فاصله طبقاتی و شکاف میان سرمایه داران و کارگران به بالاترین حد خود رسیده و روز به روز نیز بر شدت و حدت آن افزوده می شود. تعمیق و تشدید بیش از پیش تضادهای طبقاتی و افزایش روزافزون درآمد و ثروت اقلیتی از سرمایه داران و صاحبان قدرت، در مقابل تشدید فقر و فلاکت فزاینده ی اکثریت عظیمی از کارگران و توده های مردم محروم و تحت ستم جهان، نمایشی از چهره عریان و آشکار بربریت و توحشی است که نظام گنبدیده و ضدکارگری سرمایه داری، برای اکثریت قریب به اتفاق کارگران و بشریت امروز به ارمغان آورده است. در واقع تحت سلطه و حاکمیت یک چنین مناسبات و البته در سایه ی سلطه یک چنین نظام و سیاست هایی است که به ویژه در اوضاع و احوال کنونی جهان، از یک سو به شکل لجام گسیخته و سرسام آوری بر دارایی ها و ثروت سرمایه داران افزوده می شود و از سوی دیگر، کارگران (همه ی آنان که کار می کنند و با کار و تولید خود رفاه و آسایش را برای احاد بشر فراهم می آورند) هر روز فقیرتر و بی چیزتر شده و به فقر، خانه خرابی و فلاکت کشانده می شوند. بی جهت نیست که بر اساس جدیدترین گزارش موسسه غیر دولتی آکسفام، دارایی تنها هشت نفر از ثروتمندترین های جهان با دارایی بیش از ۳ میلیارد و ۶۰۰ میلیون نفر از جمعیت جهان برابری می کند». بدون تردید وجود چنین فاصله ی عظیم طبقاتی، نتیجه استمرار مناسبات نابرابر و پوسیده سرمایه داری و سیاست های استثمارگرانه و ظالمانه ی حاکم بر دنیا است که امروزه، به ویژه از طریق توصیه های نئولیبرالی صندوق بین المللی پول و بانک جهانی به دولت ها دیکته شده و از این طریق به خورد کارگران و توده های تحت ستم و استثمار مردم داده می شود.

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۱۱ اردی بهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

کشورما ایران نیز به عنوان یکی از اقمار سرمایه داری جهانی از این قاعده مستثنی نیست. صاحبان سرمایه و دولت های حامی آن در ایران در راستای مهیا نمودن هرچه بیش تر شرایط برای انباشت سرمایه و کسب سودهای نجومی، کارگران را به شدیدترین و بیرحمانه ترین شکل ممکن استثمار می کنند و شرایط بس سخت و دشواری را به ویژه به

لحاظ معیشتی به این طبقه تولید کننده و هستی ساز تحمیل می نمایند که تعیین دستمزد ۹۳۰۰۰۰۰ تومانی دستپخت "شورای عالی کار" برای سال ۹۶ و به تعطیلی کشاندن بسیاری از کارخانه ها، کارگاه ها و معادن کشور و اخراج و بیکارسازی های گسترده کارگران تنها نمونه هایی از آن هستند. کارگران در ایران امنیت شغلی ندارند از بیمه های اجتماعی مکفی و کارآمد برخوردار نیستند؛ قراردادهای موقت و شرکت های پیمانکاری و واسطه ای امان شان را بریده؛ بخش های وسیعی از احاد این طبقه با حقوق های معوقه دست به گریبانند؛ سفره شان بیش از هر زمان دیگری خالی است و گرانی فزاینده کالاها و مایحتاج عمومی رمقی برایشان باقی نگذاشته است؛ از حق ایجاد تشکل های مستقل کارگری و حق اعتراض و اعتصاب محرومند و حق آزادی

بیان از آنان سلب شده است؛ نمی توانند آزادانه مراسم بزرگداشت روز جهانی کارگر را همچون کارگران بسیاری دیگر از کشورهای دنیا برگزار کنند و ...

به همه ی این ها البته باید تحمیل ستم و بی حقوقی بر زنان؛ بیکاری فزاینده جوانان؛ گسترش کار کودکان؛ کاهش خدمات درمانی و بهداشتی؛ سرکوب تشکل ها و اعتراضات کارگری؛ فقدان آزادی های دموکراتیک و سیاسی و امنیتی کردن هر شکلی از حق طلبی و اعتراض که برای پیگیری خواست ها و مطالبات کارگران و توده های مردم به جان آمده صورت می گیرد را اضافه کرد. و در این ارتباط احضارهای مکرر کارگران آگاه و فعالان کارگری و تهدید، دستگیری و زندانی کردن آنان به بهانه های واهی رنج های عدیده ای را بر ایشان افزوده است. آری سرمایه داری در ایران وضعیت بسیار خطرناک و فاجعه باری را برای کارگران و توده های زحمتکش مردم رقم زده است. بدون تردید چنین وضعیتی برای کارگران و توده های زحمتکش مردم قابل تحمل نخواهد بود و خواه - ناخواه آنان را رو در روی صاحبان سرمایه و دولت حامی آن قرار خواهد داد. تا آن جا که به ویژه در سال های اخیر بخش ها و لایه های مختلف طبقه کارگر، اعم از کارگران حمل و نقل، صنایع و خدمات، معلمان، پرستاران، بازنشستگان و اقشار مختلف مردم با اعتراضات و مبارزات خود مخالفت خود را با ادامه چنین روند ظالمانه و غیرانسانی ای نشان داده اند. در این راستا تشکل های امضا کننده زیر ضمن گرامی داشت این روز بزرگ و تاریخی مطالبات خود را به شرح زیر اعلام می کنیم:

۱- در حالی که خط فقر بیش از چهار میلیون تومان در ماه برآورد شده است، تعیین حداقل دستمزد از سوی "شورای عالی کار" به میزان ۹۳۰ هزار تومان، در واقع به منزله تحمیل فقر و فلاکت بیش تر به کارگران و خانواده های آنان می باشد. ما خواهان دریافت حداقل دستمزد به میزان چهار میلیون تومان در سال ۹۶ هستیم. ۲ - بخش وسیعی از کارگران در شرایط کنونی با دستمزدهای معوقه دست به گریبانند. دستمزدهای معوقه کارگران باید فوراً و بی هیچ عذر و بهانه ای پرداخت شده و عدم پرداخت آن ها به مثابه جرم قابل تعقیب، مورد پیگرد قضائی قرار گیرد.

۳- با وجود این که مطابق قانون اساسی باید آموزش تحصیلات برای همه مردم رایگان باشد؛ بخش های وسیعی از آموزش در کشور خصوصی شده و بخش های دولتی نیز برای آموزش مبالغ زیادی دریافت می کنند و طبقات محروم جامعه از آموزش رایگان و با کیفیت محروم هستند. ما کارگران ضمن محکوم کردن روند مذکور خواهان آموزش با کیفیت و یکسان رایگان برای عموم مردم کشور هستیم.

۴- ما کارگران به ویژه در شرایط تورم و گرانی روزافزون کالاهای اساسی در جامعه، اعمال برخی سیاست های معروف به ریاضت اقتصادی همچون رها سازی قیمت ها و حذف سوبسیدها از جمله آب، برق و گاز و اخراج و بیکار سازی کارگران با بهانه ها و ترفندهایی چون تعدیل نیرو و خصوصی سازی، مقررات زدایی از حقوق کار و نابودسازی برخی از دستاوردهای چند ده ساله حقوق کارگری و تعرض ضد کارگری به قانون کار و ... را محکوم نموده و خواهان پایان بخشیدن به این قبیل سیاست های اسارت آور و ضد عدالت اجتماعی هستیم.

۵ - قراردادهای سفیدامضا و شرکت های پیمانکاری و واسطه ای ابزاری برای استثمار کارگران می باشد. ما کارگران خواهان برچیده شدن این گونه قراردادهای اسارت آور و شرکت های پیمانکاری و واسطه ای هستیم .

۶- ما خواهان برخورداری تمامی بازنشستگان از یک زندگی انسانی، مطابق با استاندارد های جهانی و رفع هرگونه تبعیض و نابرابری در پرداخت مستمری و مزایای این بخش از کارگران می باشیم. ما همچنین خواهان بیمه ی درمان رایگان برای کارگران و تمامی مزدبگیران و قشر فرودست جامعه هستیم .

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۱۱ اردی بهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

۷- اخراج و بیکارسازی کارگران به هر بهانه ای باید متوقف گردد و تمامی کسانی که بیکار شده و یا به سن اشتغال رسیده اند باید تا زمان اشتغال به کار از بیمه بیکاری مکفی، برخوردار باشند.
۸- ما کارگران خواهان برابری کامل حقوق زنان و مردان در تمامی شئون زندگی اقتصادی، اجتماعی، سیاسی، فرهنگی و خانوادگی و محو کلیه قوانین تبعیض آمیز علیه آنان می باشیم.
۹- سازمان تأمین اجتماعی با اندوخته های کارگران ایجاد شده است بنابراین می بایست به دست نمایندگان منتخب و

واقعی کارگران اداره شود. ما خواهان برخورداری همه کارگران و زحمتکشان جامعه از امکانات و مزایای بیمه های تأمین اجتماعی هستیم. و دست اندازی به اموال و دارایی های کارگران در این سازمان را محکوم می کنیم.
۱۰- ما کارگران سرکوب و کارشکنی و عدم به رسمیت شناختن حقوق سندیکاها و تشکل های مستقل کارگری را محکوم کرده و خواستار تشکیل سندیکاها و تشکل های مستقل کارگری و رعایت حقوق بنیادین کار، به ویژه مقابله نامه های ۸۷ و ۹۸ سازمان بین المللی کار دایر بر "آزادی ایجاد تشکل های مستقل" و "عقد قراردادهای دستجمعی" هستیم. و دادخواهی و شکایت کارگران را در این باره به نهادها و سازمان های بین المللی حق مسلم تمامی کارگران می دانیم.

۱۱- هر گونه اعمال فشار، پرونده سازی و صدور احکام شلاق، بازداشت و زندان برای کارگران و فعالان کارگری، مدنی و

اجتماعی بایستی متوقف شود. ما خواهان رفع فوری تمامی این فشارهای زجر آور بر فعالان جنبش کارگری و دیگر جنبش های اجتماعی حق طلبانه هستیم و آزادی فوری و بدون قید شرط تمامی کارگران و فعالین کارگری زندانی را خواستاریم.

۱۲- تشکل های دست ساز دولتی - کارفرمایی همچون خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار و ...، تشکل های واقعی کارگران ایران نیستند و نباید از جانب سندیکاها و اتحادیه های کارگری جهانی به رسمیت شناخته شوند. ما به رسمیت شناختن تشکل هایی چون خانه کارگر، شوراهای اسلامی کار و مجمع عالی نمایندگان کارگران ایران و ... را در تشکل ها و مجامع بین المللی کارگری محکوم می کنیم.

۱۳- کار کودکان باید ممنوع اعلام گردد و همه ی کودکان جدا از موقعیت اقتصادی و اجتماعی والدین و نوع جنسیت و وابستگی های ملی، نژادی، مذهبی و ... باید از امکانات تحصیلی و آموزشی، رفاهی و بهداشتی رایگان و برابر برخوردار باشند.

۱۴- ما خواهان رفع هر گونه تبعیض و بی عدالتی نسبت به کارگران مهاجر در ایران از جمله کارگران مهاجر افغان و نیز سایر کارگران مهاجر در سراسر جهان می باشیم.

۱۵- ما به همراه عموم کارگران ایران و جهان، سیاست های مداخله گرانه، جنگ افروزان و تجاوز کارانه از جانب هر دولت متجاوز را علیه مردم کشورها محکوم نموده و خواهان برقراری صلح، امنیت، رفاه و پیشرفت برای تمامی مردم ایران، منطقه و جهان هستیم.

۱۶- ما کارگران خواهان تحقق کلیه حقوق و مطالبات معلمان، پرستاران و کلیه کارگران هستیم و آزادی بدون قید و شرط فعالین دلسوز زندانی این بخش از طبقه کارگر را خواستاریم.

۱۵- اول ماه مه، روز جهانی کارگر باید تعطیل رسمی اعلام شده و در تقویم رسمی کشور گنجانده شود. ما خواهان لغو هرگونه محدودیت در برگزاری مراسم این روز جهانی هستیم .

کارگران جهان متحد شوید!

سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه
سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه
کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری
یازده اردیبهشت ۹۶

بیانیه ۶ تشکل مستقل در رابطه با روز جهانی کارگر

مبارزه کارگران، متحد و تعیین کننده پیش خواهد رفت

کانون مدافعان حقوق کارگر

بستر، پدیده های ضدانسانی همچون کارتن خوابی و گور خوابی، کار کودکان، اعتیاد، تن فروشی و تباه شدن آینده جوانان بیداد میکند، تازه می خواهند تا با ایجاد تغییرات ضد کارگری بیشتر در قانون کار، تصویب انواع لوایح ضد کارگری در مجلس شورای اسلامی و نهادینه کردن فقر و فلاکت از طرق مختلفی همچون موجه خواندن کلیه فروشی برای رفع مشکلات اقتصادی اقشار فرودست جامعه، بیش از پیش منافع چپاولگرانه خود را تامین کنند.

ناتوانی بی سابقه سرمایه داری حاکم بر ایران در حل معضلات حاد اقتصادی و در پیش گرفتن سیاست تحمیل بی حقوقی و فقر و فلاکت هر چه بیشتر بر طبقه کارگر به علاوه سیاست تشدید سرکوب اعتراضات کارگری و امنیتی کردن فعالیتهای صنفی و مدنی به عنوان یگانه پاسخ حکومتگران به مطالبات انباشته کارگران و دیگر اقشار زحمتکش جامعه، مجموعه عوامل غیرقابل انکاری هستند که بر متن آن مبارزات بی وقفه کارگران و زحمتکشان ایران، هر دم متحدانه تر، سراسری تر و تعیین کننده تر به پیش خواهد رفت. بدیهی است با تداوم وضعیت موجود، موج غیرقابل برگشتی از اعتراضات گسترده کارگری سراسر کشور را در بر خواهد گرفت. ما امضا کنندگان این قطعنامه با تاکید بر صلح جهانی و محکوم کردن هر گونه سیاست جنگ افروزانه از سوی تمامی دولتها و جریانهای جنگ طلب در منطقه خاورمیانه که هزینه های اقتصادی و جانی آن تماما بر دوش ما کارگران و زحمتکشان است، همبستگی خود را با کارگران جهان اعلام می کنیم و با هشدار نسبت به تداوم وضعیت فلاکت بار کنونی، بر تحقق خواسته های زیر به عنوان حداقلهایی برای برون رفت از شرایط غیر قابل تحمل موجود پای می فشاریم.

۱- افزایش فوری حداقل دستمزد بر اساس سبد هزینه مطابق با استانداردهای زندگی امروزی (امسال، چهار میلیون و پانصد هزار تومان) و پرداخت بیمه بیکاری به کارگران بیکار و جوانان آماده کار به میزان حداقل مزد

گرامی باد اول ماه مه روز همبستگی جهانی کارگران، مستحکم باد اتحاد کارگران، معلمان، پرستاران، بازنشستگان و دانشجویان، پیش به سوی اعتراضات متحدانه و سراسری برای پایان دادن به ظلم و ستم و نابرابری، پیش به سوی برپائی تشکلهای مستقل محلی و سراسری. و امسال ما تشکلهای و نهادهای مستقل کارگری در حالی دوشادوش هم، صفی متحد را به مناسبت اول ماه مه روز جهانی کارگر شکل داده ایم که جنبش عظیمی در جای جای کشور علیه فقر و فلاکت و ستم و تبعیض در جریان است و مبارزات عدالتخواهانه کارگران، معلمان و دیگر اقشار زحمتکش جامعه به نحو کم سابقه ای در حال سازمانیابی بیشتر، آگاهانه تر شدن و سراسری شدن است.

راهپیمائیهای اعتراضی کارگران همراه با خانواده هایشان در خیابانها، شکل گیری صفی متحد و سراسری در میان کارگران، دانشجویان، روزنامه نگاران، وکلا، معلمان و اساتید دانشگاه در مبارزه علیه لایحه اصلاحیه قانون کار، اعتراضات سراسری کارگران برق و مخابرات و معلمان شاغل و بازنشسته، تجمعات بی وقفه و متحدانه بازنشستگان لشکری و کشوری، شکل گیری اعتراض در شرکت ملی نفت و دیگر صنایع کلیدی و اعتراضات گسترده علیه امنیتی کردن فعالیتهای صنفی و مدنی، نمودهایی از این سازمانیافتگی، آگاهی و سراسری شدن مبارزات کارگران و زحمتکشان است که می رود جنبش کارگری ایران را در جدالی آشتی ناپذیر و تعیین کننده با وضعیت فلاکت بار موجود قرار بدهد. چنین سطح کم سابقه ای از مبارزات متحدانه و سراسری بخشهای مختلف طبقه کارگر در شرایطی با شتاب فزاینده ای در حال گسترش است که سرمایه داری بحران زده ایران بر بستر ناتوانی، عجز و درماندگی از پاسخ به معضلات حاد اقتصادی، سیاست انجماد قانونی حداقل مزد و تحمیل بی حقوقی مطلق بر طبقه کارگر را در پیش گرفته است. در حالی که نهادینه شدن قراردادهای موقت و شرکتهای پیمانکاری، کارگران و کارمندان زحمتکش بخش خصوصی و دولتی را به بردگی کشانده و بیکاری و دستمزدهای چند برابر زیر خط فقر و عدم پرداخت به موقع دستمزدها، میلیونها خانواده کارگری را به مرز بی تامینی مطلق سوق داده و بر این

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۱۱ اردی بهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

۹- برقراری بالاترین استانداردهای ایمنی کار در تمامی محیطهای کارگری

۱۰- بر چیده شدن تمامی قوانین تبعیض آمیز نسبت به زنان و برابری کامل و بی قید و شرط حقوق زنان و مردان در تمامی عرصه های زندگی اجتماعی، اقتصادی، سیاسی، فرهنگی و خانوادگی

۱۱- به رسمیت شناخته شدن حق شهروندی برای مهاجرین افغانستانی و دیگر مهاجران و منع هر گونه اعمال تبعیض آمیز علیه آنان

۱۲- اول ماه مه روز جهانی کارگر باید تعطیل رسمی اعلام و هر گونه ممنوعیت و محدودیت برگزاری مراسم این روز ملغی شود.

اسامی تشکلهای امضا کننده به ترتیب حروف الفبا:

/ اتحادیه آزاد کارگران ایران

/ انجمن صنفی کارگران و استادکاران ساختمانی مریوان و سرو آباد

/ انجمن صنفی کارگران برق و فلزکار کرمانشاه

/ سندیکای کارگران نقاش استان البرز

/ کانون مدافعان حقوق کارگر

/ کمیته پیگیری ایجاد تشکل های کارگری ایران

۲- پایان دادن به امنیتی کردن اعتراضات صنفی و مدنی، ممنوعیت تعقیب قضائی و وارد کردن اتهامات امنیتی نسبت به فعالیتهای صنفی، سیاسی و مدنی، لغو مجازات اعدام و شلاق، لغو کلیه احکام صادره علیه فعالان کارگری، معلمان و دیگر جنبشهای آزادیخواه و عدالتطلب و آزادی بی قید و شرط اسماعیل عبدی، بهنام ابراهیم زاده و همه فعالان کارگری، معلمان و فعالان سیاسی و اجتماعی در بند

۳- آزادی بی قید و شرط ایجاد تشکلهای مستقل، اعتصاب، اعتراض، راهپیمائی، تجمع، اندیشه و بیان، احزاب و مطبوعات

۴- پرداخت فوری مطالبات معوق کارگران، بازنشستگان، معلمان و کارمندان بخش خصوصی و دولتی، همراه با خسارت دیر کرد و تصویب قانونی برای جرم دانستن عدم پرداخت حقوق و مزایا

۵- تامین امنیت شغلی و توقف اخراج سازهها، بر چیده شدن قراردادهای موقت و سفید امضا، برچیده شدن شرکت های تامین نیروی انسانی و پیمانکاری، قرار گرفتن کلیه کارگران شاغل در کارگاه های کوچک، مناطق آزاد و ویژه تحت پوشش کامل قانون کار و اجرای کردن بیمه کارگران ساختمانی

۶- قطع دست دولت از صندوقهای بازنشستگی، سپردن اختیار صندوق سازمان تامین اجتماعی و دیگر صندوقهای بازنشستگی به هیات امنایی از نماینده های منتخب اعضا، محاکمه غارتگران صندوقهای بازنشستگی و جبران خسارتهای وارده به آنها

۷- با توجه به ضد کارگری بودن قانون کار موجود، این قانون باید تغییر و هر گونه اصلاح و دست بردن در آن باید از طریق وسیع ترین اطلاع رسانی به کارگران و با دخالت مستقیم نماینده های منتخب مجامع عمومی آنان در سراسر کشور صورت بگیرد

۸- ممنوعیت کار کودکان و فراهم کردن امکانات زندگی، تحصیل رایگان و برابر برای همه کودکان فارغ از تعلق خانوادگی، جنسیت، قومیت و مذهب مطابق با استانداردهای پیشرفته امروزی

بولتن کارگری

کارگروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۱۱ اردی بهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

تتراخبار

/ کشته شدن یک راننده تراکتور در روستای آدینان شهرستان سقز

/ حریق در کارگاه کفش در عبدل آباد

/ نشت آمونیاک در پتروشیمی پردیس

جزئیات حادثه پردیس؛

/ حادثه نشتی پتروشیمی پردیس هشت مصدوم بر جای گذاشت

/ نگرانی شرکتی‌های مخابرات از اجرا نشدن طرح طبقه‌بندی / روزشمار معکوس فرصت مجلس به مخابرات

/ تجمع اعتراضی دوباره کارگران اخراجی طرح توسعه حوزه گازی تنگ بیجار نسبت به توخالی درآمدن وعده‌ها مقابل استانداری ایلام!

/ تجمع اعتراضی کارگران بیکار شده کارخانه قند ممسنی نسبت به عدم پرداخت مطالبات مقابل استانداری فارس!

/ تجمع اعتراضی ۵۰۰ کارگربازنشسته شرکت فولاد خوزستان نسبت به شرکت بیمه ای طرف قرارداد!

/ تجمع اعتراضی کارگران سهام دار معدن کرومیت اسفند مقابل ساختمان اداره کل بازرسی استان کرمان!

/ تجمع اعتراضی صدها کارگران ذوب آهن اصفهان!

/ محکومیت پلمپ مرکز «جمعیت دفاع از کودکان کار و خیابان»

/ عدم پرداخت ۳ هزار کارگر حفاری شمال!

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۱۱ اردی بهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

- / خطراخراج بیخ گوش تعدادی از این کارگران!
- / تجمع دانشجویان علوم تغذیه مقابل وزارت بهداشت!
- / تجمع اهالی روستای حسن‌آباد سنندج در اعتراض به وضعیت نامطلوب جاده مقابل شهرداری!
- اول ماه مه (روز تعطیل رسمی کارگری؟!) سرویس رفت و آمد کارگران پتروشیمی کیمیا در عسلویه سوخت!
- / کشته و زخمی شدن ۲ کارگر معدن زغال سنگ البرز مرکزی حین کار در روز اول ماه مه (روز تعطیل رسمی کارگری؟)
- / کارگران فصلی واحد کشاورزی هفت تپه امروز تجمع کردند
- / تجمع کارگران شرکت حمل و نقل خلیج فارس بابت مطالبات مزدی
- / ۴ کارگر سیمان کارون با شکایت کارفرما احضار شدند
- / مرگ کارگر تعویض روغنی در ساوه بر اثر انفجار
- / ۲ مجروح بر اثر انفجار معدن زغال سنگ در سین کیانگ چین
- انتظار ۴ ساله کارگران اشکان چینی برای دریافت مطالبات معوقه
- / مرگ ۱۴ پرستار در سال گذشته بر اثر فشار کاری
- / تجمع اعتراضی کارگران بازنشسته صنعت فولاد مقابل اداره کار استان اصفهان!
- / تجمع رانندگان نفت کش های جاده ای سراسر کشور در اعتراض به کامیون های بی کیفیت و گران مقابل مجتمع صنعتی ماموت!
- جمعی از کارگران پروژه‌ای:
- / اول ماه مه بایستی تعطیل رسمی باشد/ مجبورمان نکنند «روز کارگر» کار کنیم
- / اعتراض کارگران شاغل در فاز ۱۳ عسلویه نسبت به وضعیت نامناسب سرویس بهداشتی استراحت گاه کارگران!
- / مرگ ۱۴ پرستار در سال ۱۳۹۵ بر اثر فشار کاری زیاد!
- / ۱۱ میلیون نفر زیر خط فقر زندگی می کنند

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۱۱ اردی بهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

گزارش تصویری

هم چنان انتشار گزارش های روز جهانی کارگر ادامه دارد، تا این لحظه از چند کشور تصاویری از برگزاری روز کارگر برای ما ارسال شده است که در ادامه می آید.

برای پیگیری گزارش های کامل تر، می توانید به سایت کار آنلاین (ارگان سازمان فداییان خلق ایران - اکثریت) مراجعه کنید.

آلمان / کلن
برنامه مشترک سه جریان وحدت، سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
سازمان اتحاد فداییان خلق ایران / طرفداران وحدت چپ
کنشگران چپ

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۱۱ اردی بهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

آلمان / برلین

بروکسل

آلمان / اسن

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۱۱ اردی بهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

نروژ، تروند هایم

فرانسه / پاریس

سوئد - یوتوبوری

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۱۱ اردی بهشت ۱۳۹۶ / ۱ مه ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۱۸۳

کانادا / تورنتو

هلند، آمستردام

